

Sygn. akt II Cz 239/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2014 r. **Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny - Odwoławczy**

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Irena Dobosiewicz (spr.) Sędziowie: SO Ireneusz Płowaś

SO Janusz Kasnowski

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2014 roku, w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...)Funduszu

(...)z siedzibą w W.

przeciwko: **M. T.**

o: zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie o kosztach zawarte w nakazie zapłaty Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 30 stycznia 2014 roku, sygn. akt I Ne 1793/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Cz 239/14

UZASADNIENIE

Nakazem zapłaty z dnia 30 stycznia 2014 roku, sygn. akt I Ne 1793/13 Sąd Rejonowy w Świeciu nakazał pozwanemu M. T. aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 1548,64 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12.11.2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 630 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż w nakazie Sąd zasądził na rzecz powoda dochodzona kwotę oraz koszty postępowania w kwocie 630 zł. Na kwotę tę składała się uiszczona przez powoda opłata stała 30 zł zgodnie z art. 28 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym zgodnie z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. 2002. Nr. 163, poz. 1349).

Sąd nie zasądził zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa wobec braku dowodu jej uiszczenia.

Ponadto wskazał Sąd, iż w kwestii wysokości zasądzonej opłaty sądowej Sąd podziela pogląd doktryny zawarty w glosie D. Kotłowskiego, O. Piaskowskiej i K. Sadowskiego do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2008 r., III CZP 146/07, że w razie uprawomocnienia się nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym, rozpoznawanym jednocześnie w postępowaniu uproszczonym, w sytuacji gdy opłata stała od pozwu wynosiła 30

zł, stronie powodowej nie zwraca się trzech czwartych uiszczonej opłaty od pozwu. W konsekwencji nakaz zapłaty powinien zawierać w całości opłatę stałą od pozwu w kwocie 30 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu, która będzie stanowić opłatę podstawową, jaką ustawodawca przewidział w art. 14 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Zażalenie na powyższe postanowienie zawarte w nakazie zapłaty wniósł powód wnosząc o jego zmianę poprzez zasądzenie od pozwanej na jego rzecz 1/4 opłaty od pozwu wraz z kosztami zastępstwa procesowego. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego. Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił

naruszenie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 79 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, poprzez zasądzenie w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym od pozwanej na rzecz powoda kwotę kosztów procesu obejmującą pełną kwotę uiszczonej opłaty od pozwu. W uzasadnieniu powód powołał się na treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2008 r., ID CZP 146/07. Pozwany nie zajął stanowiska w przedmiocie zażalenia powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Zażalenie nie jest uzasadnione. Sąd Okręgowy nie podziela bowiem stanowiska wyrażonego w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2008 r. (III CZP 146/07, OSNC 2009, Nr 3, poz. 39), na którą powoływał się skarżący, akceptując tym samym pogląd przedstawiony przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia.

We wskazanej powyżej uchwale Sąd Najwyższy stwierdził, iż w razie uprawomocnienia się nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym sąd zwraca stronie trzy czwarte opłaty od pozwu, także wówczas, gdy uiszczona opłata odpowiada wysokością opłacie podstawowej (art. 79 ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych - t.j. Dz. U. 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.; dalej: „u.k.s.c.”). Prezentowany pogląd spotkał się jednak z krytycznym przyjęciem w doktrynie (w dwóch głosach autorstwa A Januchowskiego Pr. Bankowe 2008, Nr 6, str. 27-32) oraz D. Kotłowskiego, O.M. Piaskowskiej i K. Sadowskiego (Glosa 2009, Nr 4, str. 38-45).

Jedną z głównych zasad prowadzenia procesu cywilnego jest zasada odpłatności wymiaru sprawiedliwości w postępowaniu cywilnym, a prezentowana uchwała, zdaniem Sądu Okręgowego nie uwzględnia przedmiotowej zasady w dostatecznym stopniu. Zgodnie z art. 14 ust. 3 u.k.s.c. opłata podstawowa wynosi 30 zł i stanowi minimalną opłatę, którą strona jest obowiązana uiścić od pisma podlegającego opłacie, chyba że ustawa stanowi inaczej. W tym miejscu warto zwrócić uwagę także na art. 20 u.k.s.c, który stanowi, że opłata w częściach ułamkowych (art. 19 u.k.s.c.) nie może wynosić mniej niż 30 zł. Analiza powyższych przepisów prowadzi do wniosku, iż zamiarem ustawodawcy było, aby uiszczana opłata od każdego pisma podlegającego opłacie wynosiła co najmniej 30 zł. Określenie minimalnej opłaty na poziomie 30 zł zapewni chociażby częściowe pokrycie kosztów zaangażowania aparatu wymiaru sprawiedliwości w konkretny spór cywilny (koszty druku i wysyłki korespondencji). Za takim stanowiskiem przemawia wykładnia celowościowa omawianych przepisów.

Przyjęcie, że minimalna opłata od pozwu wynosi 30 zł powoduje, że w sprawie w postępowaniu uproszczonym, gdzie wartość przedmiotu sporu wynosi do 2.000 zł (art. 28 pkt 1 u.k.s.c. - opłata od pozwu wynosi wtedy 30 zł), rozpoznawanej jednocześnie w postępowaniu upominawczym, czyli tak jak w rozpoznawanej sprawie, zwrot trzech czwartych uiszczonej opłaty z powyższych względów nie jest możliwy. Ewentualny zwrot części opłaty po uprawomocnieniu się nakazu zapłaty w myśl art. 79 ust. 1 pkt 2 lit.c u.k.s.c. w kwocie 22,50 zł doprowadziłby do tego, że, po pierwsze, sąd de facto ze środków Skarbu Państwa finansowałby bieżącą obsługę sprawy. Po drugie zaś, sytuacja strony powodowej byłaby identyczna jak strony częściowo zwolnionej od opłaty stałej od pozwu, co z racji wyjątkowego charakteru instytucji zwolnienia strony od kosztów sądowych nie znajduje uzasadnienia. Z tych względów nie przekonuje Sądu Okręgowego pogląd, że art. 19 ust. 1 pkt 2 lit.c u.k.s.c. jest przepisem szczególnym w stosunku do przepisów o opłacie minimalnej.

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż argumentacja przedstawiona w zażaleniu nie zasługuje na podzielenie.

Wobec tego Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie powoda jako niezasadne.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem